

Això no és Amèrica - Jordi Puntí

Amb només quatre llibres, Jordi Puntí (Manlleu, 1967) és un referent de la literatura catalana actual. Els dos primers reculls de contes (*Pell d'armadillo* i *Animals tristos*) van ser celebrats i traduïts, la novel·la *Maletes perdudes* va ser multipremiada, i *Els castellans* s'ha convertit en un dels llibres més venuts de l'editorial L'Avenç. Fa temps que sabem que està escrivint una biografia, que s'ha complicat tant que es pot haver convertit en una metabiografia o potser en una postbiografia.

Set anys després del seu últim llibre, quan ja teníem ganes de llegir-ne alguna novetat, s'acaba de publicar *Això no és Amèrica*, que recull nou contes d'encàrrec que havien aparegut en diferents publicacions en els últims disset anys. Hi trobem una combinació semblant a la que ja coneixíem, és a dir, personatges sedentaris, enamoradissos, bonhomiosament grisos, narrats amb ofici no exempt d'humanitat: "La majoria de les persones tenen una vida previsible, calcària, i només l'atzar els ofereix de tant en tant l'oportunitat de canviar i renovar-la", llegim al conte *Premi de consolació*.

Al llarg d'aquests anys, els personatges de Puntí han crescut i s'han convertit en *losers* de mitjana edat: "Em sentia un arplegat sense consol", llegim al conte *Set dies al vaixell de l'amor*. En comptes de passar les tardes jugant al Trivial com temps enrere, ara tenen fills, superen crisis, se separen, passegen, viatgen sols. Més que narrar escenes, Jordi Puntí condensa biografies senceres a partir d'un record, d'una absència, d'un retorn. Sovint el protagonista coneix un personatge que el posa en contacte amb una vida més intensa que la seva.

Una altra característica del recull és la flaire vintage. Els personatges escolten música en un walkman, van al cine Arkadin, condueixen un Renault 5, fumen a la discoteca, escolten Orange Juice... El títol del llibre remet a una cançó de David Bowie dels anys vuitanta. De fet, un dels textos es publica amb el subtítol *Conte analògic* perquè ens fem càrrec que està situat en una època anterior a les xarxes socials, quan encara eren possibles situacions com la que narra.

¿Fins a quin punt tenim dret a demanar a un escriptor que escrigui més, que publiqui textos amb més assiduitat? No voldríem haver d'esperar set anys més per llegir un altre llibre de Jordi Puntí.